

Az Andok fehér őrszeme

Dél-Amerika és egyben az egész amerikai kontinens, valamint a déli félteke legmagasabb pontja a chilei határ közelében, de még argentin területen emelkedő Aconcagua. Jelenése kecsua nyelven fehér őrszem, a hegymászók számára azonban sokkal több, mint egy havas hegy a sok közül. A ritka levegő és a változékony, gyakran igen szeles időjárás miatt a feljutás még a normál úton is igazi kihívást jelent. Kétszemélyes dél-amerikai expedíciós túránk első állomásának mi is az Andok neves csúcsának megmászását tűztük ki célul.

Bécs és Madrid érintésével előbb Chile fővárosába, Santiago-ba repültünk, majd innen másnap autóbusszal indultunk tovább az argentin Mendoza-ba, ahol a mászási engedélyen kívül az élelmiszert és a gázpalackokat kívántuk beszerezni. Annak ellenére, hogy érkezésünk vasárnapra esett, sikerült mindent elintézni, így a következő napon elindultunk a túra kiinduló pontját képező Puente del Inca nevű piciny településre. A helység látványossága, mint neve is mutatja, egy természetes „Inka híd”, amely az utóvulkáni termálfelvezők ásványkiválásából képződött. A gyógyhatású, 34–36 Celsius fokos víz hasznosítására 1925-ben luxusszállót építettek, amit azonban 40 év elmúltával egy hatalmas lavina valósággal letarolt. Az épület romja azóta a tájkép rész-

„VEZEKLŐK” A PLAZA DE MULAS TÁBOR MELLETT

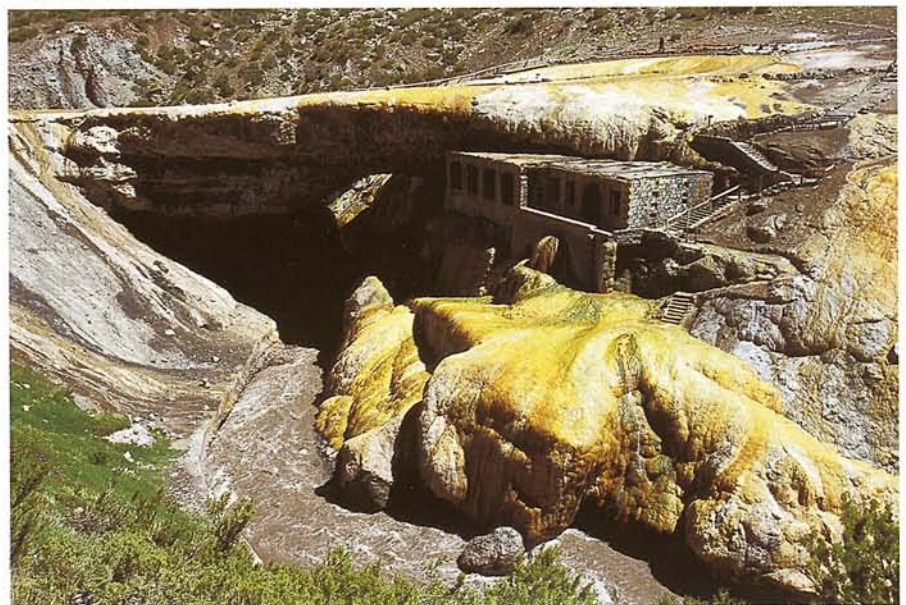
évé vált, egyúttal kiemeli a geológiai képződmény monumentalitását is.

A hídnézegetés mellett a falucskában még egy fontos feladat várt ránk. Itt lehetett öszvért vagy csacsit bérelni, amivel felszerelésünk egy részét felküldhettük a 4300 méteren fekvő alaptáborig. A túra az Aconcagua Nemzeti Park bejáratánál, 2950 méteren kezdődik, jól esett legalább az elindulásakor könnyített felszereléssel, fejenként 25–30 kilós zsákokkal menetelni. A parkba csak három vagy hét napos trekking-, illetve húsz napos mászási engedély birtokában lehet belépni. Előzetes kalkulációm szerint az akklimatizáció után – optimális időjárás esetén – a 10–12. napon indulhatunk a csúcsra, az engedély tehát bősséggel elegendő a mászás teljes tartamára és a levonulásra is.

Első túranapunkon mindössze 3400 méterig haladtunk felfelé, itt azonban olyan kényelmes elő-alaptábor állt, melynek komfortját nem lehetett kihagyni. A következő napon utunk egyik legkellemetlenebb részéhez érkeztünk. Az alaptábor, a Plaza de Mulass (Öszvér-tér) légvonalban alig húsz kilométerre feküdt szálláshelyünkötől, az út első szakaszán azonban végeláthatatlan kősvatagon kellett gyalogni. Amikor már órák óta koptattuk a köveket, és azt hittük, ennél rosszabb nem jöhet, rádöbbsentünk, hogy tévedtünk. Az út hullámvasúttal kombinált kősvatagban folytatódott. Késő délután érkeztünk végre a Plaza de Mulass táborba, ahol elkezdtük a jól megérdemelt akklimatizációt, és másnap reggeltől estig a sátorban kártyáztunk. Még a környék fotózásával is csak a követ-

ALULRÓL FELTÖRŐ VÍZ TÁPLÁLTA TÓ AZ ANDOKBAN

AZ „INKA HÍD” A SZÁLLODA ROMJAIVAL

KŐSIVATAG CHILÉBEN

AKKLIMATIZÁCIÓ 5500 MÉTEREN

AZ ACONCAGUA DÉLI FALÁNAK LÁTKÉPE

kező napon foglalkoztam, pedig a gleccserláb és a szublimáció után visszamaradt jégoszlopok, a „vezeklők” látványa azonnal megragadott.

Az akklimatizáció további napjai nem ígértek felhőtlen szórakozást. A két hétre magunkkal hozott élelmiszer és a többi felszerelés szállítása miatt fel-alá kellett járjunk, előbb 5000, majd 5500 méterre. Az időjárás szerencsére kegyes volt hozzánk, a leghidegebb reggelen is csak mínusz 12 Celsius fokot mértünk a sátorban. Végül a tizedik napon, már erősen redukált csomaggal felköltöttünk az 5900 méteren fekvő „Berlin” menedékhelyre, ami a csúcstúra egyik legésszerűbb kiindulópontja. Bár mások a korai indulást javasolták, úgy gondoltam, az ezer métert alig meghaladó szintemelkedés és a kiváló időjárás miatt elegendő lesz reggel 6-kor útra kelni. Sajnos túratársam, Móni még ekkor is annyira nehezen viselte a hideget, hogy rövidesen visszafordult. Végül fél hét lett, mire elindultam. A terep egyáltalán nem volt nehéz, és a késői indulásnak köszönhetően hamarosan lámpa nélkül is jól lehetett követni az ösvényt. Lankás törmelékletű és rövid havas területek váltogatták egymást. Igyekeztem minél hosszabb szakaszt megtenni egyhuzamban, de a felszerelést nagyon nehéznek éreztem.

Semmi fölöslegesen nem tettem a hátizsákba, még a jégcsákányt is a sátorban hagytam, kedvenc fényképezőm helyett pedig egy kis méretű kompakt gépet vittem a csúcsra. Termosz nélkül nem lehetett elindulni, mert egyébként az ital megfagyott volna, hágóvasra, meleg ruhára szintén szükség volt, lábaimat pedig nehéz műanyag bakancsokban emelgettem. Röviddel előttem hat argentin fiatal indult után, őket sikerült megelőzni, ami némi bizakodásra adott okot. Néhány száz méterrel a csúcs alatt rendkívül omladékos kuloár következett, mellette hólejtő. Az előttem mászó szerencsére épp akkor zúdított le néhány hatalmas követ, amikor a sziklafal árnyékában pihentem. Ijedtemben „hágóvasra” kaptam, és kimentem a hóra, de rövidesen már a biztonságosabbnak tűnő törmeléken folytattam az utat. A táborhelytől a kuloár aljáig hosszú szakaszokon egyetlen túrázót sem láttam, itt kissé összetorlódtunk, nyolcan mozogtunk egyszerre az ingatag kövek között. Sokszor úgy éreztem, mintha az egyet előre, kettőt hátra játék résztvevője lennék, alig jutottam előre az omladékon. Először itt gondoltam arra, hogy talán mégis vissza kellene fordulni. A végén már a csúcsra sem volt kedvem felnézni, úgysem közeledtem. A nap hevesen tűzött, a szél alig fúj,

az időjárás továbbra is stabilnak tűnt. Nem tudom, mennyi időt töltöttem a kuloárban, de végül délután négyre elértem az Aconcagua 6960 méteres csúcsát.

Felfelé még olyan gondolataim támadtak, hogy „de jó lenne, ha az Aconcagua szele újra lobogtatná a magyar zászlót!” és hasonlóak, a csúcsra érve a fáradtság elnyomta a patetikus érzéseket. A reggeli hideg egyáltalán nem zavart, az állandó napsütés és a magasság hatásaként azonban tompának éreztem magam. Az ebédre hozott mazsola nagy részét is szétosztottam a velem érkező mászók között, készítettem néhány emlékképet, és némileg erőre kapva visszaereszkedtem az omladékra.

A terep felső szakaszán lefelé sem volt egyszerű haladni, de így legalább minden csúzás során közelebb kerültem a célhoz. A kuloárt elhagyva, a sátorhoz vezető út már sétának tűnt, jó tempóban haladtam,

és három óra elteltével meg is érkeztem az 5900 méteres táborba.

A nemzeti park elhagyása után visszaköltöztünk Chilébe, az itt töltött hetek élményeinek részletes elbeszélése azonban már meghaladná az összeállítás kereteit. Felkerestük az Atacama-sivatag déli területét, néhány nevezetes várost, többek között Santiago de Chilet, majd kihajóztunk a Csendes-óceánra is, ahol megcsodálhattuk a hűs Humboldt-áramlat útjában fekvő Choros-sziget oroszlánfókait és pingvinjeit. A szigettől a kikötő felé végig ugrádozó delfinek között haladtunk, ami kellemes záróakkordja volt élményekben nem szűkölködő utazásunknak, egyúttal ízelítőt kaphattunk Chile természeti gazdagságából is.

Makleit László

OROSZLÁNFÓKA A CHOROS-SZIGETEN